

DOMOVINA

Ishaja 5., 15. in 25. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrate. Volja za celo leto 2 gid., za pol leta 1 gid., za četrť leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Celjska gimnazija — pa celjski c. k. okr. glavar.

Morje črnila porabili so nasprotniki naši, da zabranijo mali učni zavod, ki naj bi se dal štajarskim Slovincem. Utravistične vspremednice na gimnaziju v Celji, oziroma nižja slovenska gimnazija, razburila je bila živce nemških, židovskih in nemškutarških glasil, tako, da so trobili dan na dan v svet, nemštvo propade, sveta bode konec, če se res dovoli „nenasitljivim“ Slovincem, tak učni zavod. Pisalo se je več let, dokazujoč, na eni strani, da Slovenci potrebujemo in moramo dobiti tako šolo, ker nas k temu opravičuje zgodovina, geografična lega in kulturna potreba; na drugi strani pa jalova trditev, da je celjska gimnazija „nemška posest“.

Vlada se je konečno prepričala, da imamo Slovenci prav in zahtevamo le nekaj tacega, kar bi nam bila mogla že zdavnaj sama dati. Postavila je zato v proračun naučnega ministra, malo svoto, katera naj bi bila začetek za ta utravistični šolski zavod.

Precej se je že pomirilo razburjenje. Posebno nemško časopisje zunaj Avstrije, uvidevši, da je bilo speljano le na led, in da celjski Nemci niso potomci niti Cimbrov, niti Tevtonov, da ne teče po njih žilah kri Frankov, ne Bavarcev, ne Švabov, ne Saksov, temveč da so pristni Slovani, le po domišljiji Nemci in nemško-politično pobarvani.

Skoro bi bilo dobro in vse pozabljeno. Kar stuhla „modra“ glava v Celji članek in ga pošlje

v židovski list „Neue Freie Presse“, dokazujoč, da je središče slovenskega Štajerja Žalec; v Žalec torej s to nesrečno gimnazijo, ki hoče pogoltniti in uničiti celo evropsko Nemštvo od Belta do Adrije! — Ljudje, ki so čitali ta članek „Neue Freie Presse“, so se smijali. Pa stvar ni bila šaljiva, kakor kaže sedanjost, ampak resnica.

V sredo, dne 11. t. m. prideta dva odlična gospoda iz Žalca v Celje in pravita: Včeraj popoldne bil je g. dr. Pavl Wagner, c. k. okrajni glavar celjski, v Žalcu, ter je pravil, da Žalec dobi sedaj lahko gimnazijo — ni treba drugo, kakor občinski zastop naj sklene, da hoče imeti gimnazijo; on, g. dr. Wagner, jamči, da potem Žalec dobi to gimnazijo, kajti s Celjem ni nič; potegovati se hoče sicer za to gimnazijo tudi Mozirje, Sevnica in Brežice, ali on, g. dr. Wagner, je na vsak način za Žalec; a Žalec mora skleniti, da hočejo gimnazijo imeti, storiti morajo kaj, ker bi jih drugače lahko omenjeni trgi (mesta) prehiteli in potem bi bilo prepozno, kajlepa prilika se ne bo menda nikoli več Žalcu ponujala; Žalca vse to ne bo stalo nič, niti krajevarja, samo sklep mora storiti občinski odbor, in to najdalje v 3 dneh.

Vprašali so torej žalski gospodje, kako in kaj, in povabili gg. poslance Miho Vošnjaka, ki se je nalašč za to pripeljal z Dunaja, dr. Serneca in dr. Dečka, naj jim pojasnijo. Ti gospodje ter gg. dr. Vrečko in D. Hribar šli so v soboto v Žalec, kjer so se zbrali najodličnejši Žalčani. Kako se je pri tem pogovoru obravnavalo, molčimo,

ker shod je bil zaupen, in so imeli pristop samo vabljeni. Občinski odbor storil je na to pri izredni, na nedeljo 18. t. m. sklicani seji, sledeči sklep:

„Na poziv gospoda c. k. okrajnega glavarja celjskega, naj se Žalčani oziroma občinski zastop v Žalcu poteguje za to, da se ustanovi slovenska nižja gimnazija namestu v Celju v Žalcu, storil je občinski odbor občine trg Žalec sklep: Občinski odbor občine trg Žalec smatra slovensko nižjo gimnazijo za južni del spodnjega Štajerskega, jedino le mogočo s sedežem v Celji, kot jednim naravnem središču; on tedaj ostane pri svoji v odborovi seji dne 26. avgusta 1894. jednoglasno sklenjeni peticiji na c. k. naučno ministerstvo, v kateri prosi za ustanovitev slovenske gimnazije v mestu Celji, ter pričakuje od slovenskih poslancev, da se potegujejo z vso odločnostjo za uresničenje te narodne zahteve.“

Niso še prišli omenjeni gospodje iz Žalca nazaj v Celje, pripelje se neki gospod iz Št. Jurja v Celje, z novico. G. dr. Pavl Wagner je danes Št. Jurčanom dal celjsko gimnazijo.

Strmenje! —

Toraj tudi Št. Juriju, ne samo Žalcu se gimnazija na krožniku ponuja! Čujmo, kako je prišlo do tega!

G. dr. Pavl Wagner je bil že v četrtek 10. t. m. v Št. Jurju, ter je silno veliko govoril z g. dr. G. Ipavicem, županom šentjurskim. Vprašali so le tega, kaj sta pa imela tako imenitnega govoriti, ali o sejmih? Tudi! — V petek 16. t. m. pripovedoval je g. dr. G. Ipavic dvema odličnima tržanom, da je on dobil od nekoč pismo, po katerem je sedaj prilika, da dobi Št. Jurij gimnazijo; treba bo samo potegniti se za to, pa bo; kajti s Celjem ni nič, tam gimnazije ne bo

LISTEK.

Veronika Deseniška ali štajerska Neža Bernavska.

Celjski grof Friderik I. je bil prvorojenec grofa Hermana II. Oče je želel, da se mu sin oženi s hčerjo bogatega in mogočnega grofa Velija-Modruškega, katera je bila rodom Frankopanka. Tako je tudi storil.

Soproga mu povije začetkom petnajstega stoletja sina Ulriha II., kateri je bil zadnji grof celjski.

Je-li bil začetek zakona srečen, je-li soprog spajal s tem zakonom, ki je pristojal stanu, pravo zakonsko ljubezen, tega ne vemo, toliko je pa vendar znano, da druga polovica zakonskega življenja ni iztekla nič kaj srečno.

Grof Friderik je bil udan raznim strastem. Ko se je seznanil z Veroniko Deseniško, hčerjo ubožnejšega hrvatskega plemenitaša, brž ko ne med drugimi dvornimi gospicami v spremstvu soproge, vnela je ta ženska lepota še bolj grofove strasti. Ne vemo nič gotovega o lepoti te Hrvatice, pripoveduje se samo, da je imela lepe rumenkaste lase, in tako jo že lahko v tem oziru primerjamo z Nežo Bernavsko z Bavarskega. Friderik ni bil več mladenič, zakaj doživel je že nad štirideset godov. Vender se pregrešna strast vname človeku bolj v moški, kakor v mladeniški dobi.

Osem let je trajalo razprtje, kakor pripoveduje Eberhard Vindeški, — zgodopisec iste dobe in sluga Žige, radi tega med zakoncema Friderikom in Elizabeto, — in osem let se je mladi grof, kateri je sprejel od svojega očeta lepa posestva, skrbno ogibal svoje soproge. Kar provzročijo sorodniki obeh strank, sporazumljenje zakoncev. Vender te sprave srca niso čutila, zakaj Elizabeta je prav ta dan izustila s proroškim duhom naslednje besede: „Dobro vem, da me najdete jutri mrtvo pri mojem soprogu!“ — In res! Prihodnje jutro je ležala mrtva v postelji, in vsi so bili jednega mnenja, namreč da je grof — morilec svoje soproge. Ta sum je bil tem bolj utemeljen, ker se grof ni mogel opravičiti, ampak se je kmalu za tem na skrivno oženil z Veroniko Deseniško, kar tudi Jurklosterske mrtvaške bukve in pa celjska kronika potrjujeta, da si jo Eberhard Vindeški zmiraj le „Slofweib“ t. j. hotnico grofovo imenuje. To se je zgodilo leta 1424.

Herman bi bil odpustil sinu menda še prej umor njegove soproge, kakor pa skrivni zakon, zakaj Veronika mu je bila prenzkega stanu in nadalje je sledil ta zakon zločinstvu. Friderik je torej po pravici slutil najhujše za Veroniko, radi tega jo je skrtil in zbežal na dvor svojega kraljevega svaka v Pešto, da poleže prva vihra očetove jeze. Kar se oglasi nečak umorjene Elizabete, Ivan Velija-Modruški, kot javni tožnik in rodbinski maščevalec ter pokliče Friderika na dvoboj, dasi je rekel, da mož, kateri svojo ženo v postelji umori, ni vreden takega boja. In položaj je bil dokaj siten za Žigo in njegovo soprogo.

Dvoboj se ni dopustil; najimenitnejši gost kraljevega dvora, danski kralj Erih, je namreč dobil nalogo, da konča razprtje. Kako se je stvar dognala, ni znano, le to vemo, da je kralj Žiga svojega svaka, celjskega grofa Friderika, vkoval v železje in ga poslal njegovemu očetu. Ta ga je zaprl v Friderikov stolp na celjskem gradu in imel trdno voljo, da odvzame prvorojenemu vsa posestva in vse pravice; in res ne najdemo od leta 1424. do 1429. Friderika nikjer v celjskih pismih. Med tem se je Friderikov mlajši brat, Herman III., po smrti svoje prve soproge iz rodovine Abensberške, v drugič oženil z Beatrico, hčerjo vojvode Ernsta Bavarskega. Zakon je popolnoma ugajal očetu. Ta bi bil izvršil svoj namen, da zavrže v oporoki svojega prvorojenca, da mu ni padel drugi sin, Herman III. pri Radoljici na Kranjskem raz konja in leta 1426. nagloma umrl. Herman je zapustil samo jedno hčer Margareto, katera se je leta 1430. omožila z grofom Montfort-Pfanberškim; živela sta v srečnem zakonu a otrok nista imela, kar umrje grof. Margareta se poroči v drugič z vojvodo Glogav-Tešenskim. Tudi ta zapusti vdovo brez otrok. Kmalu za soprogom je šla tudi Margareta uživati boljše srečo.

Za dediče je imel torej oče grof na razpolago: svojega prvorojenca, kateremu pa še ni odpustil, svojega vnuka Hermana, sina Friderikovega in pa nesrečno Elizabeto.

Pogled na žalostno bodočnost celjske rodovine je vendar omehčal starega grofa, ker mu je oporoka bosnjaškega kralja Štefana Tvartka, dala

V soboto, 17. t. m. pripeljal se je gosp. dr. Wagner nenadoma zopet v Št. Jurij in se nastanil v krčmi Kinzla ter poslal po župana g. dr. G. Ipavca. Gospod dr. G. Ipavec prišel je, in g. dr. Wagner izročil mu je peticijo, katero je že seboj prinesel v dveh izvodih, jedno na državni zbor, drugo na naučno ministerstvo. G. dr. Wagner ostal je v krčmi Kinzlovi blizo dve uri, a gospod dr. G. Ipavec hitel je s peticijo po trgu šentjurskem. Ljudje, ki so ga videli, vprašali so začuden, kaj pa ima danes g. dr. Ipavic, da tako teka po trgu? Reklo se je: „Podpise išče.“ — „Kake podpise?“ — „Da gimnazijo dobimo: z gimnazijo v Celji ni nič; to je dognana reč. Zalčani bi jo sedaj radi, pa g. glavar je za Št. Jurij, a ne za Žalec, in če mi hitro podpišemo to peticijo, katero je g. dr. Pavl Wagner prinesel sedaj lepo snažno spisano, katera se pa mora že danes odposlati, ker je stvar silno nujna, dobimo mi celjsko gimnazijo, ne pa Žalec. Št. Jurja to ne bo stalo nič; vlada bode gimnazijo zidala; vlada bode dala denar Št. Jurčanom na petnajst let brez obresti, da bodo zidali hiše za profesorje itd. Samo podpisati je treba hitro, hitro!“

In podpisali so moški in tudi ženske, kdor je bil ravno pri roki. G. dr. G. Ipavic izročil je srečno podpisani peticiji v krčmi čakajočemu g. dru. Wagnerju, kateri ji je v žep vteknil in se odpeljal v Celje z vozom, mej tem ko je naš poročevalec hitel z vlakom Celje, z novico, da je celjska gimnazija že v Št. Jurju.

Vsled te vesele novice, da gimnazije po celjskem okraju kar tako, kakor gobe klijajo iz tal, šli so poslanci gospodje Vošnjak, dr. Serbec in dr. Dečko v nedeljo 18. t. m. v Št. Jurij na zaupni pogovor.

Kakor čujemo, zbrali so se najodličnejši gospodje in davkoplachevalci šentjurski, mej temi najodličnejši občinski odborniki in občinski svetovalci — g. dr. Ipavic, župan, sam bil je pa zadržan in odsoten — na pogovor. Pri tej seji sklenila se je, po pojasnilu gg. poslancev, sledeča peticija:

Visoki državni zbor.

Te dni bil je g. c. kr. okrajni glavar celjski v Št. Jurju, ter je dal nagovarjati, naj Št. Jurčani takoj prosijo, da se osnuje nižja slovenska gimnazija v Št. Jurju, ker s tako gimnazijo v Celji ne bo nič. Vsled takega nagovarjanja so se res dale nekatere osebe napotiti, da so podpisale prošnjo na državni zbor in naučno ministerstvo za ustanovitev gimnazije v Št. Jurju, katero prošnjo je imel c. kr. okrajni glavar že pripravljeno. Ker se nam je pa pojasnilo, da stvar ni taka in ker vemo, kakor vsak, kdor pozna lokalne razmere na spodnjem Štajerskem, da bi bila gimnazija mogoča jedino le v Celji, kot naravnem središču južnega dela spodnjega Štajerskega, ker smo prepričani, da se v Št. Jurju

gimnazija ne more razvesti in vzdržati, ker v Št. Jurju ni niti poslopja za gimnazijo, ne za stanovanja gg. profesorjem in učencem — saj še učitelji na ljudski šoli le težko dobe nekoliko primerna stanovanja — prosimo:

Visoki državni zbor blagovoli skleniti, da se ustanovi nižja slovenska gimnazija v Celji, v zmislu vladnega predloga. —

Tisti pa, ki smo se vsled krivega nam danega poduka dali napotiti, da smo podpisali prošnjo za gimnazijo v Št. Jurju, prekličemo svoj podpis. —

To peticijo podpisali so vsi navzoči, na čelu njim gospodje Ripši, Praunseis, Kavčič, župnik gosp. Vošnjak itd. in do malega vsi tisti, ki so prejšnji dan podpisali peticijo za gimnazijo v Št. Jurju.

Gospodu državnemu poslancu Mihale Vošnjaku izrekla se je tako v Žalcu, kakor tudi v Št. Jurju zahvala na trudu in potegovanju za celjsko slovensko gimnazijo in mu potrdilo popolno zaupanje ter ga naprosilo, da vedno dela tako skupno in v porazumljenju z volilci.

Dne 21. t. m. pa je g. poslanec stavil v državnem zboru naslednjo interpelacijo:

Interpelacija

poslanca Mihaela Vošnjaka in drugov, na ekselencu gospoda c. kr. ministra za uk in bogočastje in na ekselencu gospoda c. kr. ministra notranjih zadev.

Dne 14. t. m. pride c. kr. okrajni glavar celjski, gospod dr. Pavel Wagner v Žalec in ker tamkajšnji župan ni bil navzoč, sporoči prvemu občinskemu svetovalcu naslednje: „Sklenjeno je, da ne bode ustanovljena nova utrakvistična (slovensko-nemška) nižja gimnazija, kateri je po državnem proračunu za 1895, Celju namenjena, v Celju, ampak v kakem kraju zunaj Celja; ako bi torej trg Žalec za ta učni zavod prosil, jamči on (namreč imenovani okrajni glavar), da bode potem ta gimnazij tam (v Žalcu) ustanovljen in da bi občini vsled tega ne narasli nikaki stroški, ker bi gimnazijsko poslopje in tudi hišo za stanovanja gospodom profesorjem sezidal erar; stvar je pa nujna, odbor bi moral takoj ali najkasneje v treh dneh prositi, ker bi ga sicer mogli prehiteti drugi trgi s tako prošnjo.“

Vsled te izjave c. kr. okrajnega glavarja je bila torej dne 18. t. m. izvanredna seja občinskega zastopa trga žalskega, pri kateri se je to-le sklenilo: Vsled izjave gospoda c. kr. okrajnega glavarja celjskega, da naj se občinski zastop žalski potegne za to, da bi bil utrakvistični spodnji gimnazij namesto v Celji, ustanovljen v Žalcu, sklenil je občinski zastop naslednje: „Občinski odbor žalskega trga prizna za ustanovitev nove srednje šole namenjene za južni del Spodnjega Štajerja, jedino le Celje, kot naravno središče tega okoliša, mogoče, vsled tega ostane občinski odbor pri prošnji jednoglasno sklenjeni v seji z dne 26. avgusta 1894. in poslani visokemu c. kr. ministerstvu, v kateri prosi naj se ta učni zavod ustanovi v Celji in upati je, da bodo slovenski poslanci z vso odločnostjo delovali na uresničenje te zahteve.“

Naslednji dan po obisku imenovanega c. kr. okrajnega glavarja v Žalcu, to je, dne 15. t. m. pride ta v Št. Jurij ob južni železnici in sporoči tam županu, da je gotovo, da zgoraj omenjeni gimnazij ne bode ustanovljen v Celji, marveč da bi bil osnovan v Št. Juriji, ako

se takoj prosi za ta zavod, ker bi sicer drugi kraji s tako prošnjo prehiteli.

Dne 17. t. m. pride ta c. kr. okrajni glavar zopet v Št. Jurij in je dal po županu, mej tem ko je sam v gostilni čakal uspeha, dve prošnji, ki je je sam (okrajni glavar) prinesel, eno na visoko poslaniško zbornico, in drugo na visoko c. kr. ministerstvo za uk in bogočastje, od hiše do hiše nositi in podpisati zbirati, pri čemur se je posebno povdarjalo, da se mora ta prošnja takoj podpisati, ker je sicer nevarnost, da je Žalec prehitil; sprejemši na ta način napravljeno prošnjo, odpeljal se je imenovani c. kr. okrajni glavar nazaj v Celje. — Več meščanov in davkoplachevalcev šentjurskega trga sporazumelo se je takoj, ko so se s strani c. kr. okrajnega glavarja podpisali začeli iskati in spoznali so, da ni mogoča ustanovitev tičočega se zavoda v Št. Juriji, kakor je on obetal, in sklenejo poslati novo prošnjo na visoko poslaniško zbornico, v kateri bodo prosili, da naj se ustanovi ta učni zavod v Celji, ker more samo tam za dosežati potrebam.

Ko je pa prebivalstvo šentjursko dan pozneje izvedelo, da je tudi Žalčane skušal c. kr. okrajni glavar istočasno za nos voditi, vnelo se je vsled tega splošno vznemirjenje, ki se je ponovilo tudi pri Žalčanih, ko so izvedeli o dogodkih v Št. Juriji, in na obeh straneh se je usilila misel, da so imeli postati tako imenovana mešetarska žrtve.

Na podlagi teh razmer vprašajo podpisanci zgoraj imenovana gospoda c. kr. ministra naslednje:

1.) Ali je bil c. kr. okrajni glavar celjski pooblaščen po visoki c. kr. vladi, v Žalcu in v Št. Juriji izjaviti, da je že „sklenjeno“, da se učni zavod, ki se ima ustanoviti, kljub podlogi državnega proračuna za 1895 ne ustanovi v Celji?

2.) Ali je bil imenovani c. kr. okrajni glavar pooblaščen, jamstvo zagotoviti za to, da se bode ta učni zavod ustanovil v Žalcu, ako občinski zastop tega kraja zanj prosi?

3.) Kaj namerava visoka c. kr. vlada ukreniti, da se odstrane v prihodnje take agitacije c. kr. uradnikov, ki škodujejo vladnim oblastvom na ugledu in pa ljudstvo motijo?

Dunaj, 20. novembra 1894.

Mihael Vošnjak, Karl Klun, Fran Šuklje, dr. L. Gregorec, F. Robič, Fran Povše, F. Globočnik, Viljem Pfeifer i. t. d. i. t. d.

Prav radovedni smo, kak odговор bode dal ekselencu minister in kaj poreče g. c. kr. okr. glavar celjski v opravičenje takega dvojničnega postopanja, ki gotovo ne dela časti službi političnega uradnika.

Celjske novice.

(Zveza slovenskih posojilnic v Celji) vabi k rednemu občnemu zboru, kateri se bode vršil v četrtek dne 13. decembra t. l. ob 10. uri predpoldne v dvorani celjske čitalnice. Dnevni red: 1. Poročilo predsednika. 2. Poročilo revizorjev. 3. Pogovor o „Letopisu“. 4. Pogovor o obligatorični reviziji posojilnic. 5. Eventuelno predrugačenje pravil. 6. Slučajni nasveti. — Opomba. Po § 11. društvenih pravil smejo se udeležiti občnega

dokaj upanja, da si pridobi prestol v jedni spodnjedunavskih dežel. V tej oporoki je namreč postavil Štefan za prestolonaslednika Hermana II., sina boznjaške princezinje, in pa njegove potomce.

Vendar grof nikakor ni mogel pozabiti sramote svojega sina in je mislil Friderika ovreči ter njegovega sina Ulrika, vnuka Hermana II. predlagati za dediča. Ulrik je bil namreč že v 17. ali 18. letu svoje dobe in še dokaj samostojen.

Čim bolj je skrbel grof za bodočnost svoje rodovine, tem bolj se je jezil nad Veroniko, zakaj le ta je bila po njegovem mnenju kriva vse nezdode. Ni mu torej dalo mirovati, dokler jo ni imel v svojih rokah.

V celjski kroniki zvemo, kako se je skrivala uboga Veronika le s pičlim spremstvom iz kraja v kraj, samo da vbeži grofovi jezi, celo v gozdih je marsikdaj bivala. Končno so jo vendar celjski vohuni zasačili na vurberškem gradu pri Ptuju ter jo odvedli v Celje, kjer jo je hotel njen nevtolažljivi sovražnik uničiti, kot čarovnico, katera je z nečistimi pripomočki dobila Friderika v svojo pest.

Njen zastopnik pa jo je tako izvrstno zagovarjal, da so sodniki spoznali, da je nedolžna. Seveda so morali sodniki biti pogumni pri tej razsodbi, zakaj grof je vsekako hotel, da se Veronika obsodi, da tako on tem lože odvrne sramoto od svojega očaranega sina in jo prenese na Veroniko.

Ko se mu pa to ni posrečilo, ostal mu je le še jeden pripomoček, da si ohladi maščevalnost in ta je bil — smrt Veronike. In res so jo zadušili v kopališču na Ojsterviškem gradu v Savinski dolini, ta grad je namreč spadal tedaj med ogromna posestva celjskih grofov. Dne 28. oktobra 1428. „je umrla Veronika, celjska grofica“, se bere na kratko v mrtvaških bukvah Jurklošterskih, kamor je grof prenesel pozemske ostanke svoje ljubljence.

Tako je končala štajerska Neža Bernavska. Pokorila se je za tujo krivdo; in ko nje več ni bilo, sprijaznila sta se oče in sin. Friderik je namreč v ječi nevarno zbolel, in to je grofa omehčalo.

Brž ko ne je zapustil ječo na priprošnjo svojega svaka, kralja Žige, h kateremu je potem tudi šel na več let. Vrnivši se v domovino živel je še 2 leti v Radoljici v prognanstvu in sklenil iti v Rim na božji pot, da se pokori za svoje zločinstvo. Ker ga je pa med potjo ujel mejni grof Ferarski, in se je moral drago odkupiti, opustil je daljno pot. Še le sedaj ga je oče spoznal za svojega dediča.

Oče je umrl 13. oktobra 1435; po njegovi smrti je živel Friderik tiho in mirno ter se brugal le za svoj dom, in kako bi si pomnožil imetje, zunanje razmere pa je docela prepustil svojemu sinu Ulriku.

Videli smo torej, da je bil Friderik telesno dovolj kaznovan, vendar pa je moral v svoji starosti doživeti še duševno ponižanje. — Sin

Ulrik je imel takrat že blizo 50 let. Zakon s Katerino Srbsko je bil spočetka srečen. Soproga mu je porodila troje otrok. Hermana, Jurija in Elizabeto, kateri pa so žal vsi že pred njim pomrli. Radi tega ali kali začel je Ulrik sovražiti svojo soprogo, lepo in častivredno Srbinjo. Spoznal je namreč na svojem potovanju soprogo dunajskega meščana, katero je odvedel na grad Kotingbrun pri Dunaju. Ko je odstranil njenega moža, hotel se je z Dunajčanko poročiti. Katarina Brankovič bi bila tedaj doživela isto osodo kakor Elizabeta Frankopanska. Oče je v svoji sveti jezi poklical sina domov, da se opraviči, sicer ni dedič celjskih grofov. Končno vendar sluša Ulrik, a pošlje svojo ljubico naprej. Ko je Friderik zvedel, da pride Dunajčanka z velikim spremstvom, pošlje ji jedno dvorsko gospo nasproti. Za nekoliko časa pride tudi Ulrik, in oče mu znova preti, da ga ne spozna za svojega dediča, če Dunajčanke ne pusti. Na to je Ulrik baje odgovoril očetu: „Pusti oče, da jo ljubim, če hočeš, da živim, zakaj če ona gre, moram jaz umreti. Ne zahtevaj od sina, česar sam nisi storil!“ In oče mu odgovori: „Živi, kakor hočeš, samo vedi, da s teboj in radi tebe izgine naša rodovina, staro ime celjskih grofov iz zgodovine.“

In tako se je tudi zgodilo, Friderik je umrl 9. junija 1454 in Ulrik II. dne 9. novembra 1456 kot zadnji svojega rodu.

zboru pooblaščenca v zvezi stoječih posojilnic, pa tudi vsak zadržnik takšnih posojilnic. Posojilnice, ki ne morejo poslati člana svojega k občnemu zboru, blagovolijo podpisati priloženo pooblastilo ter poslati taisto načelstvu „Zveze“.

Mihael Vošnjak, društveni predsednik.

(Izseljenje dr. Jožefa Neckermanna.) Dne 20. junija leta 1893. je umrl celjski župan dr. J. Neckermann. Celjani, katerih glava je bil pokojnik, položili so ga z velikim pompom v eno novih rakev, katero je imel na prodaj tukajšnji zidar in posestnik J. Zamparutti. V tej rakvi počival je dr. J. Neckermann do letos koncem oktobra, Zamparutti je pa čakal, da mu plačajo Celjani rakev, v znesku kacih 200 goldinarjev. Ko pa denarja ni bilo, odločil je Zamparutti, da se mora rakev izprazniti. Tako se je tudi zgodilo; in dr. J. Neckermann leži sedaj pokopan na novem celjskem pokopališču brez vsacega nagrobnega spomenika. — Tako častijo nemški Celjani svoje voditelje!

(Čudno postopanje) gosp. c. k. okr. glavarja celjskega, glede slovenske nižje gimnazije, o katerem poročamo na drugem mestu, vzbudilo je veliko sterjenje in nevoljo v občinah. Čujemo, da mislijo občinski zastopi vsled tega napraviti protest na višje oblasti, ker nimajo več do gosp. c. k. okr. glavarja dr. P. Wagnerja tistega zaupanja, ki bi ga moral imeti načelnik glavarstva pri ljudstvu.

(Himen.) Poročil se je dne 19. t. m. g. dr. Konrad Janežič, koncipijent v Celji, z gospodično Barbiko Medved iz Kamnika. — Čestitamo! — Dne 24. t. m. pa se je poročila gospodična Terezinka Praunseis, bivša odbornica ženske podružnice sv. Cirila in Metoda za Št. Jurij in okolico, z g. dr. Anton Čap, c. k. dež. sod. pristavom na Dunaji. Vrli domorodkinji želimo tudi v cesarskem stolnem mestu mnogo sreče!

(Ali je celjska gimnazija nemška posest?) Število učencev višjih razredov gimnazije celjske — o spodnjih niti ne govorimo — je letos sledeče: V V. razredu 23 Slovencev, 6 Nemcev in 11 odpadnikov. V VI. razredu 21 Slovencev, 1 Nemeč in 5 odpadnikov. V VII. razredu 18 Slovencev, 3 Nemci in 9 odpadnikov. V VIII. razredu 17 Slovencev, 6 Nemcev in 4 odpadniki. Skupaj v štirih razredih 79 Slovencev, 16 Nemcev in 29 odpadnikov. — Če se pomisli, da odpadniki niso ravno najboljši učenci, je lahko umeti, zakaj se celjski nemškutarji tako vpirajo utrakvistični gimnaziji.

(Občni zbor celjske čitalnice) bode v nedeljo dne 25. t. m. ob 8. uri zvečer v društvenih prostorih.

(Celjske razmere). Ponoči od 8. na 9. junija t. l. prišli so trije gospodje V. L. in K. v kavarno „Hausbaum“ v Celji in so zahtevali slovenski pijačo. Natakarcica, Fani Polh, kmečka hči, doma pri Novi cerkvi, jim ni hotela prinesti pijače na slovensko naročilo. Vsled tega prišlo je do prepira, pri katerem je že pri vstopu teh treh gospodov od natakarcice nalašč pozvani policaj posredoval. Po njegovi ovadbi in zapriseženi izpovedbi ter izpovedbi znanega mestnega pisarja K. in pri okrožnem sodišču kot pisarja službojočega jurista B. bili so ti gospodje od prve instance obsojeni, in sicer g. V. na 420 gl., g. L. na 300 gl. in g. K. na 10 gl. Dne 15. novembra se je pri prizivni obravnavi kazni za g. V. znižala od 420 gl. na 50 gl. in za g. L. na 30 gl. Mi ne poročamo o tej prizivni obravnavi znabiti radi tega, ker molči „D. W.“ o njej, dasi je preje dogodek po svojem zavijala in sodbo prvega sodnika na široko razpravljala. Mi hočemo in želimo, da izve slovensko občinstvo, kako je izpovedala natakarcica Fani Polh in da se more izogniti vsakdo jednaki nepriliki. — Njena izpovedba se glasi v prestavi: „Jaz sem sicer slovensčine zmožna, vendar nočem in ne smem posluževati se slovenskega jezika, ker imam od svojega gospoda (to je kavarnarja Hausbaum) strog ukaz, samo nemški govoriti in ker bi se gostje izpodtikali nad tem, če bi jaz v nemški kavarni Hausbaum slovenski govorila.“ Taka je torej kavarna Hausbaum po pričevanju njene natakarcice.

(Shod slovenskih zaupnih mož) bode v Ljubljani dne 29. novembra t. l. in sicer od 9. dopoldne počenši, v redutni dvorani.

(Zastrupila se je) natakarcica Josefa Smodej in dne 21. t. m. umrla. Povod samoumoru je baje nesrečna ljubezen.

(Miklavžev večer) priredi dne 5. decembra t. l. tukajšnje „Občeslovensko obrtno društvo“ v čitalniških prostorih. Vabijo se vljudno vsi Slovenci k temu, posebno za otroke zabavnemu večeru. Začetek ob 7¹/₂ uri zvečer.

(Temeljnost domoznanja „vahtarčne“ klike). Lažnjivi dopisuni „celjske vahtarce“ spravili so se zopet čez Zidanmost in tam službujoče slovenske, češke pa tudi nemške uradnike. Zakaj pa? Da, da strašne reči se gode tam! Prej so bili samo nemški uradniki — vse — tudi priprosto ljudstvo je trobilo v njih veliknemški rog — „Lese- in Kegelklub“ je slovel široko na okrog — „šulferein“ se je razvijal, da je bilo kar veselje, in da slednji ni poginil, imeli bi danes gotovo tudi še društvo „Nebo-digatreba“ - „Südmark“ V temu „Leseklubu“ imajo Slovenci že večino — in zginil je „stramm-deutscher“ duh iz kluba. Prebivalstvo pa prvotno nemško se je zdaj tudi poslovenilo. Da, ta je najnovejša, Zidanmost je nemška posest — kjer bi tudi ne bilo prostora bodoči slov. nižji gimnaziji za Spodnje Štajersko. Morda skličejo kak „Partheitag“ na Zidanmost — a kdo bi došle gospode sprejel, ne vemo — k večemu kak šribar — drugi bi jim najraje postregli z mokro cunjjo. Kdor količkaj pozna razmere na Zidanmostu mora res reči „vahtarca nori“, da kaj tacega piše oziroma tak dopis sprejme. Da ni tam važna prometna postaja, bi tega kraja skoro ne bilo. Z otvoritvijo glavne in pozneje hrvatske proge sezidalo se je nekaj hiš ob griču nadpostajo — to je kraj Mailand, tu stanujejo po največ delavci železniške postaje — ti se pa niso rekrutirali iz Pruskega, temveč so domači Štajerci, ali iz bližnje Kranjske, a ti vsi so iz nepokvarjenih slovenskih družin. To so ono prvotno nemško prebivalstvo? Dalje so dve tovarni za cement in za olje — prvi je gospodar hrvatska eskomptna banka v Zagrebu, drugi g. Wertheimer z Dunaja. Gospodarji imajo njih poslovodje tukaj, ktere se pa ne more šteti stalno naseljene; ti so Nemci; a jeden g. K. ne ugaja dopisniku — ni dovolj hud — da upal si je celo glasovati v klubu za pravično zahtevo večine kluba Slovencev, za slovenski list. Hrvatska eskomptna banka pa ima v tovarni tam tudi prav pristnega „celjskega Nemca“ nastavljenega, in ta menda preobrača svoje kozolce po „vahterci“. Kaj pa s klubom? Za uradnike vstanovljen, je zdaj in bi vsikdar moral biti brez narodno političnih tendenc — njegov smoter je, zabava. Ker je večina inteligence med uradniki, je naravno, da je od teh odvisen, je to dopisunu „vahterce“ prav ali ne. Dobro pa bi bilo, da bi hrvatska eskomptna banka malo podučila svojega pisarja, kaj sme in kaj je njegov posel.

(Razgrajanje primorskih Lahov), ki je pokazalo šestokrat svoje protiaustrijsko lice in ki se vkljub vsemu prikrivanju ne da več prikriti, to razgrajanje zaradi dvojezičnih napisov, poleg laških tudi slovenskih, so že vsi pošteni Avstrijanci obsodili. Samo celjska „vahtarca“ s ptujsko pruskim listom, hvali primorske lahone in kliče svoje privržence na posnemo. Čestitamo!

(Celjske vsporednice) še vedno nimajo miru. Zdaj so se začeli oglašati južnoštajerski vsenemški občni zastopi, med njima seveda poleg ptujskega, mariborski in brežki z repenčenjem proti slovenskim vsporednicam v Celji. Znamenita je povsem rezolucija brežkega občinskega zastopa, ki se je v svoji vznosenosti vspela celo tako visoko — da hoče zahtevati od dr. Foreggerja, da glasuje proti slovenskim vsporednicam. Ta je pa krepka. Naši južnoštajerski Nemci, ki so seveda „najinteligentniši“ del vsega ljudstva, so pa komaj zdaj po mnogem trudu in po graškem vplivu prišli do prepričanja, da so slovenske paralelke škodljive in Bog ve kaj vse. Ali se ne pravi to samega sebe za norca imeti?

Spodnje-štajerske novice.

(Vabilo) k rednemu občnemu zborovanju „Celjske okoliške podružnice“ domoljubnega delnega in gospejnega pomožnega društva štajer-

skega v Žalcu, dne 28. novembra 1894. popoldne ob 3. uri v železniški restavraciji gospoda Kukeca. Vspored: 1. Poročilo društvenega blagajnika, predsednika in poslovnega vodja. 2. Čitanje nekterih korespondenc. 3. Volitev enega uda v odbor, namesto izločene gospe grofinje Johanne Plater. 4. Drugi predlogi. Ako bi na ta občni zbor ne prišlo po § 9 društvenih pravil za sklepčnost potrebno število 15. članov, se ob enem razpisuje naravno tem kraju, tega dne in pri tem vsporedu ob 1¹/₄ uri popoldne drugo občno zborovanje, pri katerem je po pravilih vsako število došlih členov sklepčno.

(Premembe pri učiteljstvu). Kot nadomestovalni učitelji so nastavljeni v ljutom. okraji: G. J. Čagran v Veržeji, g. J. Strniša pri M. nedelji, g. M. Perger in gospica B. Huber pri sv. Juriji na Ščavnici; g. Pušenjak (učit. kandidat) je postal podučitelj pri sv. Križi.

(Prvi tamburaški zbor Savinske doline) ustanovil se je v Št. Pavlu v Savinski dolini. Ze skraja vadi se 10 članov prav marljivo pod vodstvom spretnega kapelnika svojega, gospoda Oton Vidica.

(Od sv. Lovrenca pod Prožinom) se pritožujejo proti štorskem fužinskemu ravnatelju, da pusti svojim lovcem, da postreljajo kmetom vse mačke na polji. Dela jim tudi mnogo škode, ker ima v svojem lovu mnogo fazanov, ki se rede na stroške kmetov, da ima on dobro pečenko. — Ubogi kmet! Mačke ne sme imeti, da mu lovi miši na polji, ker lovec zajce zasleduje; štibro pa naj plačuje, če tudi fazani žito pozobljejo. — Pač narobe svet!

(Katarinin venček) priredi povodom otvoritve salona, v nedeljo, dne 25. novembra ob polu 8. uri zvečer. Alojzij Juvančič, na Zidanem mostu. Vstopnina za osebo 30 kr. za rodbino 50 kr.

(Vabilo) k društveni zabavi, ktero priredi „Bralno društvo“ v Sevnici s prijaznim sodelovanjem slavnoznanega kvarteta „Ilirija“ iz Ljubljane, v nedeljo dne 25. novembra 1894 v dvorani gosp. Ant. Fabiani-ja v Sevnici. Začetek ob 7. uri na večer. Vstopnina: I. prostor 40 kr., II. prostor 30 kr., III. prostor 20 kr.

(Solarska kuhinja v Sevnici) dajala bode letos zopet mnogim otrokom opoldne tople hrane. Prav je, da domoljubi slovensko šolo podpirajo, da ne bodo otroci revnih starišev hodili v „šulfrajnsko“ šolo, ki jim daje toliko materijelne podpore, katera edino jih miče, da prihajajo vanjo zlasti siromašni otroci s Kranjskega, kjer imajo nekateri do svoje šole predaleč, n. pr. otroci na Logu onkraj Save.

(Rajhenburška čitalnica) priredi v nedeljo 25. t. m. v prostorih gosp. Unšulda zabavo s prijaznim sodelovanjem brežkega tamburaškega zbora.

(Iz Rajhenburga) se nam poroča, da bodo trapisti na ondotnem gradu napravili tovarno za čokolado. Stroje v njej bodo gonili baje s Savo, katere moč bodo v to porabili.

(Poskusi z laško konopljo) na Štajerskem so se prav obnesli, kakor smo že enkrat poročali. Letošnji obilni pridelek je namreč to z nova potrdil.

(Z Vidma) se nam poroča: Vesele dneve smo imeli pri nas prejšnji teden in prejšnjo nedeljo, ko smo dobili v osebi preč. g. Verka, tako izvrstnega župnika in dekana, katerega smo bili veselo in pristrčno sprejeli in slovesno v našo faro vpeljali in ustanovili. Tako blag in delaven mož, kakor je došli gospod, koristil bode neizmerno naši župniji, ki je potrebovala tacega gospoda, kateremu se je moglo izročiti ob enem tudi dekanijo, ki je že itak v prejšnjih časih imela tukaj svoj sedež.

(Iz Brežic). Narodno društveno življenje se je v Brežicah dobro vkoreninilo. Dokaz temu so že več let tu obstoječa narodna društva, čitalniški, pevski in tamburaški zbor ter ta vesela prikazen, da se v redno ponavljajočih se obrokkih prirejajo lepo izvršene in dobro obiskovane zabave, med katere smemo zopet ponosno prištevati koncert, ki se je vršil minolo nedeljo na korist družbe sv. Cirila in Metoda. Tudi pri tej besedi so pokazali vrli tamburaši in ljubke tamburašice, kako so napredovali v svojem sviranju, da je bilo mogoče dati njim nove in težke komande, in to v posebno veliko zadovoljstvo obil-

nih hvaležnih poslušalcev. Vsa čast torej domoljubnemu zboru, osobito gospodu voditelju! Isto zahvalo moramo izreči tudi čitalniškemu pevskemu zboru, ki je nas pod vodstvom svojega neumornega pevovodje iznenadil z dvema novima, kaj točno prepevanima moškima zboroma. Od srca nam je govoril g. čitalniški predsednik, ki je v svojem krepkem govoru povdarjal važnost Ciril in Metodove družbe. — Gledé ustanovitve posojilnice v Brežicah so se domoljubi že večkrat posvetovali, obotavljali so se z ustanovitvijo radi raznih vzrokov. Zdaj je pa zadnji čas, da se stvar resno vzame v roke, zlasti radi tega, ker slovenska posojilnica v Pišecah, vsled svoje neugodne lege, ne more svojega delokroga po vsem brežkem okraji razširiti, in posebno še radi tega, ker je slovenski Kranjec (!) na Bizeljskem, v tem od nekdanj slabonarodnem kraji, osnoval s pomočjo nam Slovencem neprijaznega deželnega odbora Raiffeisenovo posojilnico. Zavoljo tega bode baje že 8. decembra ustanovni občni zbor za slovensko posojilnico v Brežicah.

(V Konjicah) je v navzočnosti poslanca Robiča zborovalo „Katoliško politično društvo“. Sklenilo se je, da naši poslanci izstopijo iz koalicije, ako se ne dovoli v Celji gimnazija.

(Pri sv. Petru pod Gorani) je še veliko nemškutarije pri občini, pošti, šoli. Kdaj se bodo Slovenci v tej župniji in drugih farah kozjanskega okraja spametovali.

(V Ribnici na Pohorji) je umrl vrl narodnjak Luka Držečnik. Bil je več let župan v tej okolici in podpornik vseh narodnih društev in podjetij. — Životopis prihodnjič.

(V Mariboru) je pri občinskih volitvah zmagala poprejšna nemško-liberalna stranka, ker se Slovenci volitve niso vdeležili. Tudi v Mariboru bi potrebno bilo, da se prične delovati.

(V Ptujskem okraji) ima 13 občin samo slovenske, 8 slovensko-nemške, vse druge (57) pa le nemške pečate, čeravno je to okrajno glavarstvo čisto slovensko. Občine, vzdramite se!

(V Ptuj) ustanovili so privatni uradniki tamburaški zbor, ter se prav pridno urijo, da jim bode mogoče nastopiti že v prihodnjem pusti.

(V Slovenjemgradci) se delajo priprave za ustanovitev okrajne bolnišnice. — To nedeljo ima ondi katoliško-politično društvo občni zbor.

(Izpraznenih učiteljskih služeb) je v kozjanskem okraji šest, v brežkem šolskem okraji so pa štiri.

(Podpora). Štajerski deželni odbor je dal za štaj. učence krške meščanske šole 50 gld. podpore.

(V Gradci) je pri volitvi v mestni zbor v tretjemu razredu propadla sedanja liberalna stranka. Prav je.

Druge slovenske novice.

(Železnico Ljubljana-Kamnik) bode prevzela država v last, kar je čisto naravno, ker je ona lastnikom delnic dala varstvo za njih obrestovanje in ker ona sama obrt te proge preskrbuje.

(Novo poštno poslopje) v Ljubljani, ki se bode začelo na spomlad staviti, stalo bode 177.500 gld.

(Slovensko učiteljsko društvo v Ljubljani) bode z ozirom na to, da slovenska učiteljska „Zaveza“ zastopa vse slovensko učiteljstvo, omejilo svoje delovanje samo na kranjsko deželo.

(Kranjska kmetijska družba) bode zborovala 29. t. m. mesto v Mokronogu v Trebnjem.

(Umrl) je v Ljubljani po daljši bolezni znani c. kr. okrajni zdravnik Kapler, vrl narodnjak. — Rojen je bil v krški občini na Dolenjskem, kjer je bil svoje dni tudi zdravnik.

(Posojilnica v Kranjskigori) začne svoje poslovanje z novim letom 1895.

(Živinska kupčija) je letos tudi na jesen precej živahna; ljudje dobivajo še vedno za živino lepe novce. Za našega kmeta je torej res dobro, da je naša meja zaprta proti Rusiji in Rumuniji.

(Na Dolenjskem) so letos že pridelali nekaj sladkorne pese, ki ima po preiskavah g. dr. Kramarja v Celovci precej veliko sladkorja v sebi.

(Vinogradska predavanja). Vinarski popotni učitelj za Kranjsko, g. Gombač, je prejšnji teden na raznih krajih na Dolenjskem razlagal o novi vinoreji. Zadnje dni minolega tedna je bil na Raki, v Leskovcu in Veliki Dolini.

(Iz Savske doline) se nam poroča, kako so ljudje po solčnih gorica na obeh bregovih Save v teku tega meseca pridno rigolali po novih vinogradih; kajti lepo in toplo vreme je delo zelo pospeševalo, in ljudje so dobili veselje do novih vinogradov, ker je imelo letos vino tako lepo ceno.

(Koroški Slovenci) 'pridno delujejo. Pred kratkim zbudili so k delovanju Zilčane. Udeležili so se skupno s konservativnimi Nemci državnozbornske volitve in lepo zmagali. Zadnjič prišli so tudi v Celovec k „Slomšekovi-Einspielerjevi slavnosti“ in preteklo nedeljo napravili zborovanje podružnice sv. Cirila in Metoda v Št. Pavlu v Zilski dolini. Prišlo je na zborovanje nad 200 mož posestnikov in mnogo mladenk v narodni noši. Zborovanje bilo je zanimivo in pripravljalo volilce med drugim za slovensko šolo, pri kateri ima upliv občinski odbor, ki bode v kratkem voljen. Glavno družbo zastopal je g. Drag. Hribar iz Celja, kateri je s župnikom Zakom in Einspielerjem ter provizorjem Svatonom dokazoval ljudstvu, kaka mora biti šola, da ima ljudstvo od nje korist, in zakaj branijo nasprotniki Slovincem slovensko šolo. Ljudstvo bilo je neizrečeno navdušeno in videlo se je, da seme ne pada na skalovita tla.

(Odlikovanje). Pri deželni učni razstavi v Gorici so se poleg učiteljev goriške pokrajine udeležili: „Pedagogičsko društvo“ in gg.: Bezljaj, Gabršek in Lapajne v Krškem, ki so dobili za izložena književna dela častna priznanja.

(V tržaški odvetniški zbornici) se je velika večina odvetnikov oglasila zoper slovensko-italijansko uradovanje; manjšina, 7 slovenskih odvetnikov je pa krepko branila slovensko pravico; posebno sta se s svojimi možatimi govori odlikovala hrvatska odvetnika dr. Vitezič in dr. Laginja.

(Odbor slov. kat. akad. društva „Danica“ na Dunaji) sestavljen je sledeče: predsednik stud. med. Fran Jankovič, podpredsednik stud. med. Karol Pečnik, tajnik stud. iur. Valentin Zevičnik, blagajnik stud. iur. Ivan Končan, knjižničar stud. phil. Anton Dokler, arhivar stud. iur. Pavl Valjavec. Lokal: Wien, IX. Schlagergasse 2, II. 15.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) je razpravljal zakon o novem civilno-sodnem redu, to je, o postavi, po kateri imajo sodniki postopati, kedar se stranke pripravajo. — Razpravljal je zadnje dni tudi zakon v razprodajah. Po nameravanem zakonu ne bi torej smeli trgovci napovedati razprodaje, kedar se jim poljubi. — Južnoslovenski poslanci so vlado o primorskih zadevah še vprašali, ali se je namreč res italijanska vlada v Rimu potegovala za avstrijske Italijane in bila zoper nameravano ravnopravnost v Istri. — Sicer so bili še razni osebni prepripi med poslanci; v obče pa je videti, da se ta državni zbor približuje svojemu koncu.

(S preosnovno volilnih pravic) za državni zbor, ne morejo stranke z vlado vred ne naprej, ne nazaj. Vlada poprašuje stranke, stranke vlado; eden želi to, drugi drugo. Vsi pa na to gledajo, da bi s to preosnovno ne škodovali sebi; zato se ne morejo odločiti, da bi v resnici kaj pravic oddali dosedanjim nevolilcem. Tu tudi velja pregovor, da ni mogoče, da bi „volk sit bil, in ovca pa še cela ostala“. — Zato menimo in želimo, da bi se volilna reforma sedanje stranke kar pokopala.

(Dolenjeavstrijski katoliški shod) bil je velikansk. Udeležili so se ga tudi poslanci dr. Lueger, knez Lichtenstein in Pattai. Navzočih je bilo tudi nekaj Slovincem in slov. akad. društvo „Danica“, ki je polnoštevilno nastopilo. Sklenilo se je več važnih resolucij, ki bodo obravnavane kasneje v državnem zboru.

(Deželni zbori) se bodo že meseca decembra sklicali in imeli seje do februarja.

(Na borzi) dunajski se ljudstvo zopet zelo vdeležuje igre z vrednostim papirjem, pri kateri

se nadja hitro obogateti. Vsled tega so baje nekateri papirji že dosegli preveliko vrednost, tako, da se je morebiti zopet bati kakega poloma.

(Hrvatski deželni zbor) je sklican na jutri, 26. novembra.

(Veleizdajsko potovanje) Košutovega sina po Ogerskem je prenehalo. V Debrečinu so Madjari o priliki Košutovega pohoda prepovedali svirati našo cesarsko pesem in pozdravili — italijanskega kralja, kot prijatelja madjarske nezavisnosti. Ali se zopet bliža l. 1848.?

Ogled po širnem svetu.

(Iz Italije) se poroča o silnem potresu, kateri je bil dne 18. t. m. Mnogo ljudi je težko ranjenih in več ubitih. Škoda je izdatna; jedna cerkev se je podrla vsled silnega udarca in zaslula 60 ljudi.

(Grška) bode imela v prihodnjem letu 91.333.118 frankov dohodkov in pa 90.150.350 frankov stroškov. Če bode vse res, kar pravi minister, obrnilo se bode grško gospodarstvo na bolje.

(Slovenci v Egiptu). V Aleksandriji v Egiptu živi okolo 4000 Slovencev, zlasti Slovenk v raznih službah. Doslej so bili ti naši rojaki brez vsake dušne pomoči, nedavno pa je šel doli o. frančiškan Hubert Rant, rodome Gorenjec. Na rožnovensko nedeljo je v prvič slovensko propovedoval.

(V Armeniji) v mali Aziji so sekali Turki na kristjane, menda radi tega, ker so se bili kristijani zoper plačevanje davkov uprli, pozneje pa vendar plačali; a kljub temu je strašno tekla kri.

(Na otoku Madagaskaru) pri Afriki, kjer ženska kraljuje in kjer tudi Francozi nekaj pravic imajo, prišlo je med ondotno vlado in Francozi do vojske. Francozi so tja odposlali več vojnih ladij.

Dopisi.

V Turji, v občini sv. Krištofa, se bode stavila nova šola in radi tega je bil na 6. novembra t. l. sklican komisijon, obstoječ iz krajnega šolskega sveta, odposlanca od občine, in g. inženjerja Schneider kot tehničnega in g. dr. Keppa kot zdravniškega strokovnjaka. Dr. Keppa je bil tedaj poslan po c. kr. glavarstvu, da bi se za stavbo šole izbral kolikor mogoče zdrav kraj. Stavbinski prostor je lep, samo voda je precej oddaljena, na kar je eden odbornikov opozoril. Pa je dr. Keppa „kot zdravniški strokovnjak“ tako-le „pogruntal“: To nič ne de, če je studenec oddaljen: se pa napravi globoka jama pri šoli in se s cementom dobro zamaže, tako, da vodo drži; v to jamo se napeljejo žlebovi iz strehe in ceste, pa bo zmirom dosti vode. Na to se seveda hitro oglasi eden odbornikov kr. šolsk. sveta, meneč, da pač taka voda ne bode za šolarje posebno zdrava. „Kaj ne bode zdrava voda, pravi dr. Keppa, kako je pa pri vas kmetih, ki šč . . . . . in s . . . . . okoli vodnjakov, potem pa le tisto vodo pijete“. Opomniti bi si upal na to, na take besede g. doktorja, da v gorah nobeden kmet tako surovo ne govori. Vi pa, gospod urednik, poglejte pri priliki, koliko kilometrov ima dr. Keppa odstranjen vodnjak od svojega stranišča.

Iz gornje Radgone. Pogosto prihajajo v „Domovini“ dopisi iz našega, v zadnjem času tako zanimivega kraja, in to je prav. Naj tudi drugi ljudje vedó, da še tudi mi živimo, čeravno pod praporom našega vojvode, našega „prosvitljenega“ preroka 19. stoletja.

Solnce se je ravno nagibalo proti zatonu in nekako žalostno obsevalo naravo, povsod je vladala neka skrivnostna tihoča, katero je le zdaj pa zdaj motil šepet uvelega listja na drevju, ko vzamem v roko „grčav les“ in uberem pod noge pot, vodeč iz mesta proti svetovnoznanim Orehovcem, naprej po svetu (menda celo do Rima, ker vse ceste vodijo v Rim, in od tod zopet nazaj mimo Orehovec v mesto. Namenil sem se obiskati svojega rojaka nad Ptujsko cesto, ki je nedavno v tolikem strahu trepetal na drevesu pred „Hanjževom“ krčmo in drugi dan spet pred orehovskim gradom. Kmalu zagledam

od daleč čudnega človeka. Vesel je moral biti, vesel; kajti prepeval in ukal je iz polnega grla, zdaj pa zdaj premeril cesto, potem pa zopet obstal in začuden gledal okoli sebe. Po njegovi zunanosti in nenavadni obleki soditi, bil je kak tujec; a pozneje sem zvedel do je to Grčarjev Jakopinček, gornjeradgonski rokovnjač in pohajač. Ravnokar se je s hripavim glasom oglasil.

Stoji, stoji tam hišica,
Oj hiša bela cimprana
Tra la la ho ho tri-li-jo — —

Aha! mislim si, ta pa ima korajžo, ta, ker drugače bi ne krulil takih besed v tako nevarni bližini orehovskega gradu; zato pospešim svoje korake, da bi ga spoznal.

„He, dečko! kam pa?“

Še niti zmenil se ni za me ampak z votlim glasom zaúka in zopet začne.

To prasé višivo,
Vanjcarsko smetljivo!
Vse felé od me zmišlava,
Pa še pesem je naprava,
Trala hola tradi-di-jo — —
Gromska strela me zadela.
Če ga né bom „dol postréla!“
Druga nej je vreden,
Pünfra je potreben,
Hola laj lajleja juhu!

„Za božjo voljo človek, ali ste ob pamet!“ zaderem se nad njim in ga ob jednom stresem za ramo, da je na mah potihnil, „od kod pa imate te presneto viže?“

„Od kod da jih imam?“ ponavlja zategnjeno, „to ni težko. Kdor pride daleč okoli po sveti, kakor jaz, marsikaj vidi in zve. Kakor pa imam posebno srečo, da ga dobim kak frakeljo, potem pa si tisto zapojem, kar sem kde imenitnega slišal. Česar polno je srce, usta rada govore...“

Gre po cesti Lükovnjak,
V glavi gnjavi ga mačak,
Oj mačak,
Oj čudak,

Da ti vzal ga skoro vrag! Juhu!

„Vesel sem pa,“ začne zopet; „zakaj bi ne bil, saj sem še hvala Bogu živ, in iz hvaležnosti do Bračkota — saj ga menda poznate — zapojem si kako okroglo o njem, ker še me ni „dol strela.“

„Kaj? kdo?“ začudim se jaz. „On, ki je tak pravičen, da nima najmanjše krivice na sebi, nači či se mu kaj prigodi, on hoče biti tako nepreviden? Ne, to ni mogoče, pa ni! Vam se menda blodi, kali?“

„Kaj se bo mi blodilo! Kar že lačni vrabci na strehah po devetih farah čivkajo, je gola resnica. Pravi, da sem neko pesem „od njega zmisla,“ zdaj pa me ne more kar živega več videti. Samo korajže mu manjka, korajže, čeravno si poje gredoč domov iz „Hanjžove“ krčme:

Mi smo mi
Tajčerji
Korajžni vsi
Orehovci.
Mi ga žajfamo,
Nemški kvasimo,
Žene pa doma
Bridko jokajo.

Veste, tako je bilo zadnjič enkrat, ko je on svoj veliki „fest“ v neki bližnji vasi (imena se vam ne upam povedati) prav jalovo obhajal in seveda pod svojo hōpmansko kapo obilno „lanskega“ zvrnil — mesec je tako lepo svetil —

„Mesec sveti celo noč
Men zaspati ni mogoč.“ —

Oho! skoro bi vam pozabil povedati — torej mesec je svetil, on pa je stal pred krčmo. Oh, ne morem vam povedati, kako sem se takrat tresel po vsem životu, misleč, zdaj in zdaj bo nameril na me, pa ni bilo nič, še celó salutiral je po feuerberkarski, ko sem se pomikal nepoznan mimo.

Med tem sva prišla na Orehovec. „Kaj pa pomeni tisti kup opeke tam ob cesti?“ vprašam ga po daljšem odmoru. Nekako rajsko se mu zakrmiži obraz potem pa reče s tajinstvenim glasom: „Iz tega bo novi grad, velikanski, da še takega videli niste, lep bode, lep, pa rafunka ne bo imel tako leseno-črnega. Če me do tačas ne bo Bračko „dol strela“ bom še od tistega gradu, če hočete, eno „pesem zmišlava“ — Oho! tam pa ravno pride, zdaj pa moram iti, drugače me ubije — Srečno!?”

Mi smo mi
Tajčarji . . . . .

odmevalo je še dolgo potem v tihi večer, ko sem se vračal domov, ne da bi obiskal svojega rojaka.

Hujbarski.

Iz Ljutomera. Dne 5. nov. bil je zopet za ljutomerske Lažinence pomenljiv, slovesen in imeniten dan. Prišli so, kakor niti na presv. cesarja imendan, v polnem številu v cerkev. Kako so se veselile pobožne ženice, češ, kmalo bode eden hlev in ena čreda!

Pa sv. misijon ni bil, tudi ne kaka pobožnost za verne duše onih, ko trpijo časne kazni, ker so se pregrešili nad svojo materjo — materinim svojim jezikom. Kaj tedaj je bilo? Za „nemške“ (? —) otroke, ki so jih 55 ali 56 nalovili, so prosili blagoslova, da bi njim šla ljutomerska nemščina v glavo — preteklo leto je šlo baje presneto trdo, trdo tako, da njim niti nemški(?) učitelj ni mogel zapisati izučnega jezika (nemškega) povoljnega vspeha.

To bi bilo vse prav — a da v ljutomerski cerkvi nemško pojejo, to ni samo mene, to jih je več razžalilo. In še to bi bil „požrl“ — da bi bili le otroci peli, a pel ali prav za prav produciral se je nemški pevski zbor. Komu na čast? Čitatelj lahko ugane.

Kdo je tedaj nestrpljiv? kdo draži in podpihuje, ako ne naši (?) Nemci (eden ko drugi ni prišel bogat, pač pa . . . . . sem), ki za svoje „nemške“ otroke, ki jih ni pravih toliko, kolikor je prstov na samo eni roki, najemajo posebno mašo? Bi li ne mogli priti v ponedeljek v cerkev, ko je bila šolarska maša?

Njih neumnemu početju, se ne smeji samo odrasli, otroke same je že sram, biti podlaga tujčevi peti.

Saj je znano, da se nekateri otroci branijo in jočejo, kadar jih prisiljeni stariši viničarji itd. silijo v nemško šolo iti. In deček, ki je prišel iz nemške šole nazaj v slovensko leto, rekel je? E, kaj bi hodil v nemško šolo, tam ravno tako slovenski podučujejo, kakor tu, samo . . . . . tu se pač več naučimo.

In ko bi bila nemška šola zares taka „Kulturstätte“, dal bi še nemški g. dr. Namestnik svojega dečka tje, ne bilo bi mu treba še le privatnih učiteljev. Do trda pa smo prepričani da ji bo odklenkalo nemški šoli in tukajšni nemški kulturi.

Iz Maribora. Gospod urednik, tako vesel pa že dolgo nisem bil, kakor v nedeljo 4. t. m. Čital sem namreč v „Domovini“, da tukajšnje „Delavsko bralno in pevsko društvo“ priredi ta dan koncert. No sem si mislil, saj tako nimam druge zabave, kakor čitati in zvezde šteti, grem pa malo pogledat, kako da bo, saj pa je tudi že mojemu cilindru bilo jako slabo, ker ga že dolgo nisem zračil. Oblekel sem torej kožuh ter nataknil cilindar, kdo se briga za tacega starca?

Začetek bi imel biti ob 8. uri. Jaz sem točno ob 8. uri prikrevsal, pa dvorana pri „nadvojvodi Ivan“ bila je že tako natlačena, da nisem dobil več prostora. Ah, sem izdihol, lisica ima svojo luknjo in medved svoj berlog, kam se vlečeta, ali vsedeta, stari samotar iz slov. Kalvarije pa niti toliko prostora ne, da bi se vsedel in pa obesil kam svoj cilindar. Iz teh mislij zbudili so me pevci, ki so najpoprej zapeli geslo, potem pa lep Hladnikov „Pozdrav,“ za tem so tamburaši mariborske čitalnice, ki so iz prijaznosti sodelovali, zasvirali „Ivan-Neratovo „Kdo je mar?“ Za tem zopet je močen zbor P. H. Sattnerjevo „Nazaj v planinski raj.“ Tukaj smo imeli priliko prvokrat slišati srebrno-čisti sopran gospe Flucherjeve, ktorej je vrlo pomagala gspč. Vaudejeva; seveda so tudi gspč. Kregarjeva ter Karmerjeva in gospa Skrbinškova pele izvrstno. Isto tako dobro vršili so vse točke vzporeda pevci in tamburaši.

Pri igri „Krivica se je zgodila“ ni dolgo trajalo, da se je začelo vse smijati pisarju Lačnemu (gosp. Šmigoc), ki je svojo vlogo jako dobro igral, predstavljajoč revnega pisarja; še moj cilindar se je začel gugati po žreblju. Dr. Nikdaršit (g. Križan) je svojo vlogo seveda tudi dobro igral; pa če je koj pri eni pravdi dobil 250 gld. stroškov, bi si že smel boljši cilindar omisliti, s tem bi se še jaz sramoval. Posebno smo se morali smijati tudi Šrinču (g. Skrbinšek) in Binču (g. Marčič), ki sta se pravdala zarad rogu. Tudi sodnijski sluga Sevki (g. Kregar), pisar Suhi (g. Cvetkovič), so svojo vlogo istotako dobro igrali,

saj nismo vedeli, bi li se smijali Franku, ki ga je nosil Lačen ali Šrinču in Binču ali komu že. Sploh so pokazali vsi predstavljajci, da bi prav dobro igrali tudi kako večjo igro, ter se nadjamo, da jo pri prihodnji veselici tudi bodo.

To je bila že tretja veselica tega še le 1. julija t. l. ustanovljenega društva; vidi se, da vodstvo društva, ki je v prav dobrih rokah, in osobito predsednik gosp. S. Skrbinšek, stori vse, za povzdigo društva; žalibog, da temu manjka mecenov, kakoršnjih imajo druga društva, in da mora na pr. imeti pevske vaje, vaje za predstave in čitalnico v eni prav majhni sobi! Edina sl. posojilnica v Ptujih podarila mu je pred kratkim znatno svoto 40 gld. in gosp. dr. Jurtela ob času snovanja društva 5 gld., potem gosp. prof. dr. Matek 10 gld. ali društvo si je kupilo lasten glasovir, itd. ter ima mnogo časnikov! Zdaj hoče osnovati celo lasten tamburaški zbor. Jaz sem sicer že moj tolar, ki sem ga toliko let nosil v kožuh všitega, podaril v svrhu nakupovanja tamburic; prosim pa tudi vas, ki imate žep ter v žepu denar, da se spomnite tega društva! Jaz bom molil na Kalvariji, da vam Bog povrne stotero.

Konečno še moram omeniti, da sta v kratkem izstopila iz društva dva prav vrla pevca, gospoda Milan Spitzer ter Davorin Cacherl, trgovska pomočnika, kojih prvi se naseli kot trgovec v Bučah, drugi pa se preseli v Cmurek. Škoda za vsacega uda, posebno pa za take marljive pevce. Samotar na Slov. Kalvariji.

Književnost.

(**Knjige družbe sv. Mohorja.**) Letošnje knjige družbe sv. Mohorja imajo mikavno in raznovrstno vsebino, unanja oblika je zelo lepa in okusna ter na posebno čast družbini tiskarni. Družabniki dobe te-le knjige: 1. Koledar družbe sv. Mohorja za navadno leto 1895. Str. 192. — 2. Zgodbe Svetega pisma. Slovincem priredil in razložil dr. Francisek Lampe. I. snopič. Str. 96. — 3. Slovenske Večernice 48. zvezek. Str. 143. — 4. Umna živinoreja. Slovenskim gospodarjem v pouk popisal Franjo Dular, I. knjiga. Kako se domača živina zdrava ohrani. Str. 204. — 5. Naše škodljive rastline v podobi in besedi. Opisal Martin Cilenssek. III. snopič. Str. 159. — 6. Krščansko devišstvo. Nauki, vzgledi in molitve za dekleta. Spisal Anton Martin Slomšek. Str. 393.

(**Izvestja muzejskega društva za Kranjsko.**) Urejuje Anton Koblar. Sešitek 5. prinaša konec Rutarjeve studije „Grobišče pri Sv. Luciji blizu Tolmina“ in nadaljevanje razprave dra. Kosa „Regesti k domači zgodovini“, vrh tega pa zanimivo „poročilo o zmagi pri Sisku l. 1593.“ priobčil Janko Barle ter z velikim trudom zbrane „Črtice o kapucinskih samostanih štajerske provincije“, spisal A. Koblar. V „Malih zapiskih“ čitamo mnogo raznovrstnih notic.

(**Domoznanstvo v ljudski šoli.**) Metodično navodilo. Spisal Jakob Dimnik, učitelj na II. mestni šoli v Ljubljani. — III. zvezek „Pedagoške knjižnice“. V Ljubljani 1894. Izdalo „Slovensko učiteljsko društvo v Ljubljani“. Tisek Miličeve tiskarne. Str. 66. Knjiga je spisana na podlagi najnovejših metodičnih načel in je po sodbi merodajnih strokovnjakov v vsakem oziru izborna sestavljena ter bode dobro služila slovenskim učiteljem.

(**Wolfovega slovensko-nemškega slovarja**) je izšel petnajsti sešitek, ki prinaša slovarsko gradivo od besede prēdence do prigāgati.

(**Glasbena matica**) je izdala za leto 1894. zopet lepe skladbe: P. Hugolin Sattnerja: Sedem moških zborov in Försterja: Ljubica, mešan zbor.

Trgovina Dragotina Hribarja v Celji

priporoča

PRATIKO ZA LETO 1895

na drobno in debelo

Dijaški koledar

Cena 60 kr., se dobi tudi tam.

Zahvala.

Odbor „Delavskega bralnega in pevskega društva v Mariboru“ izreka tem potom slavni „Posojilnici v Ptuj“ najtoplejo zahvalo, za mu v društvene namene podarjenih štirideset goldinarjev a. velj. želeč, da bi bilo to v izgled drugim zavodom ter posameznikom, posebno sedaj, ko nam je silno treba denarnih sredstev za tamburice ter muzikalije!

Maribor, dne 8. listopada 1894.

Ivan Lav. Križan   Stefan Skerbinšek l. r.
tajnik   predsednik

Zahvala.

Srčno se zahvaljujemo vsem, ki so se med boleznijo in pri smrti našega ljubljenelega soproga oziroma očeta, gospoda

Josip Kolšek-a

nas spominjali in udeležili pogreba. Sosebno se zahvaljujemo blagorodnim gg. odvetnikom in koncipijentom za spremstvo in „Obrtni zadrugi“ za podarjen krasni venec.

V Celji, dne 23. novembra 1894.

(192) 1-1

Žalujoči ostali.

Srčno zahvalo izrečem vsem osebam, kateri so 7. novembra t. l. spremili mojo hčer

Pavlino Rupnik,

k pogrebu, posebno 40 ovenčanim deklicam in dariteljem krasnih vencev, kakor tudi č. gg. duhovnikom za ganljivi govor na grobu. Posebno pa Jugovi Tereziji, katera nam je v zadnih urah pridno pomagala streči.

Žalujoči stariši

Janez in Marija Rupnik,
nadučitelj v St. Lovrencu.

(188) 1-1

Zahvala in priporočilo.

Podpisana sva bila zavarovala svojo tovarno v Gotovljah pri Žalcu proti požaru pri

banki „Slaviji“ v Pragi.

Ker je eden del tovarne pogorel, in nama je banka „Slavija“ škodo tako hitro in pošteno izplačala, da sva s tem popolnoma zadovoljna, se ji zato srčno zahvaljujemo in jo vsakemu priporočava.

Edvard Vesely s. r.

Dr. Josip Serbec s. r.

(187) 1-1

Hišo in posestvo

ima na prodaj Janez Zdolšek, upokojeni nadučitelj pri Novi cerkvi. Hiša, marof, svinjski hlevi in drvarnica vse še le pred 6. leti novo postavljeno, toraj v najboljšem stanu. Hiša stoji tri minute od farne cerkve, pripravna za kakega upokojenega gospoda, trgovca, itd. Zemljiša je 28 oralov. Proda se pa hiša, kakor zemljišče (posamezne parcele) tudi posebej. Kdor hoče kupiti in več izvedeti naj se oglasi ustmeno ali pismeno pri lastniku.

(190) 1-2

Novol

Ravnokar izišel

„Nustrovan narodni koledar“

za leto 1895.

Cena elegantno vezanemu 1 gld., broširanemu 70 kr. — Dobiti je pri

Drag. Hribar-ju v Celji

in v vseh slovenskih bukvarnah.

Novol

Zobozdravniško naznanilo.

Dr. J. Riebl

uljudno naznanja, da bode od dne 15. novembra ordiniral vsaki dan za zobobolne od 9-12 ure dopoldne in od 2-5 ure popoldne.

v lastni hiši (191) 10-1

vrtno ulice (Gartengasse) št. 9 v Celji

Ustavlja umetne zobe in zobovje s zlato, kavčuk ali platino podlogo brez vsakih bolečin in garantuje za najpopolneje izvršitev, enako najboljšim dunajskemu ali graškemu delu. To zobovje ne ovira čisto nič zvečenje ali govorenja. Manjkajoče zobne-krone namesti s zlatim ali email kronam; plombovanje zob in vse zobne operacije zvrši brez bolečin in preskrbi za plombo najboljša sredstva, za katerih trpežnost garantuje.

Posestvo v Osenici,

pol ure od Teharij, obsegajoče 12 oral 118□°, travniki s sadunosnim žlahtnim mladim drevjem, njive, gošče, vinograd, hiša v eno nadstropje, kravji in svinjski hlev, proda celo ali po kosih **notar Baš v Celji.** (189) 3-1

Naznanilo in priporočilo.

Slavnemu p. n. potujočemu občinstvu in drugim rojakom, uljudno naznanjam, da sem prevzel

kolodvorsko restavracijo

južne železnice v Ljubljani in jo popolnoma na novo uredil.

Dobiti je vedno sveži obed; točim prava, pristna štajerska, kranjska in istrijska vina. Pri vsakem vlaklu kava, mrzle jedi itd.

Postrežba točna, solidne cene.

Za mnogobrojni obisk se udano priporoča

(182) 3-2

Franco Kaube, restavrater.

Gospodom prodajalcem in pridelovalcem hmelja!

Priporočamo se za posredovanje in komisijonelno prodajo hmelja in zagotavljam najbolj reelno in solidno postopanje. — Na vsa vprašanja odgovorimo takoj.

Hugo Eckert & Co.

(130) 5-5

Žatec (Saaz), Češko.

HIŠA

enonadstropna, obstoječa iz 9 sob, 2 podstrešnih sob, 4 kuhinje, kleti pod celo hišo, pripravna za krčmo in za trgovino vsake vrste, z lepim vrtom, dvoriščem, v dobrem stanu, v Gaberji blizu brambovske vojašnice je za prodati pod ugodnimi pogoji. — Več pove upravnništvo „Domovine“.

(157) 3-3

Učenca

(163) 3-3

jednega ali dva, ne pod 16 let, dobrih starišev, sprejme v uk

Matija Kalan, mizarški mojster v Celji.

Franc Čuden

urar

v Ljubljani

Glani trg št. 25

priporoča

slav. občinstvu in posebno prečast. duhovščini, svojo bogato, največjo zalogo švicarskih žepnih ur, po najnižjih cenah, zlatih, srebrnih, nikelnastih in stenskih ur z nihalom (Pendeluhr), budilnic, verižic vsake vrste, prstanov, uhanov in vseh v njegovo stroko spadajočih stvari.

Popravila naredim dobro, hitro, natančno in ceno. Poštna naročila izvršujejo se precej. Ceniki po pošti in brezplačno. V cenikih je natančneje popisano, koliko časa jamčim (garantiram) za katero stvar in kako zamjenjam.

(168) 10-2

Ob zimskem krmjenju v hlevih!

Stroji za pripravljanje krme
Stroji za rezanico
Rezalnice za repo in krompir
Drobeče in mečkalne mline
Stroj za parjenje krme Premakljive štedilne peči s kotlom za živinsko krmo itd.; dalje:
Stroji za robkanje (rušenje) koruze (turšice)
Čistilni mlin za žito (vejevnik)
Trieure sortirni stroji
Stiskalnice (preše) za seno in slamo
na roko, premakljive in nepremakljive izdeluje po najizvrstnejši, priznani najboljši konstrukciji tvrdka

F. MAYFARTH & CO.

ces. in kralj. izklj. privil.
tovarne za poljedeljske stroje   livarna železa in parne fužine
Dunaj, II., Taborstrasse št. 76.

(171) 8-4   ■ Ceniki brezplačno. — Zastopniki in prekupci se iščejo. ■

Popolna razprodaja

zaradi opustitve trgovine.

Moriz Rauch

steklar v Celji, Rotovski ulice

priporoča svojo največjo zalogo vsakovrstnih steklenih in porcelanskih posod za gostilne, kavarne in dom, kakor tudi drugih steklenih izdelkov. Zalogo vsakovrstnih najfinjših oljnatih barv. Največjo izber zrcal in podob vseh velikosti v okvirjih in brez njih.

Posebno pa opozarja slav. občinstvo na veliko zalogo vsakovrstnih najnovjših

svetilnic za gostilne

z izredno svetlobno jakostjo, kakor tudi od pripravljenih do najkrasnejših namiznih in visečih svetilnic po najnižjih cenah.

Priporoča se tudi za vsakovrstna steklarska dela pri novih stavbah in vsprejema vse v njegovo stroko spadajoče poprave ter jih izvršuje solidno, točno in ceno.

(134) 5-5

Hiša

v Celji, Šolska ulica, z mizarako delavnico je na prodaj zavolj prenehanja izvrševanja mizarke obrti. Več iz prijaznosti pri upravnistvu.

(161) 3-3

JAK HELLER

posredovalna trgovina za hmelj
v Žatecu (Saaz) na Češkem

v lastni hiši št. 233-234. (ustanov. 1860.)

Ob ustopivši hmeljevi dobi se priporočam p. n. gospodom pridelovalcem hmelja v Savinjski dolini za posredno prodajo njihovega hmelja na trgu v Žatecu, in smejo biti zagotovljeni najsolidnejše postrežbe.

(117) 20-12